

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 11 0 U 035234 24 Uvp
Banjaluka, 18.11.2025. godine

Vrhovni sud Republike Srpske, u vijeću sastavljenom od sudija Strahinje Ćurkovića, predsjednika vijeća, Nermane Sadiković i Tatjane Stupar, članova vijeća, uz učešće Sonje Savić, zapisničara, u upravnom sporu po tužbi D. H. iz B., [...], koju zastupa punomoćnik Andrej Obradović, advokat iz Banjaluke, Kralja Alfonsa XIII, 32 (u daljem tekstu: tužiteljica) radi poništenja rješenja broj 1021982565 od 19.9.2023. godine, tuženog Fonda za penzijsko i invalidsko osiguranje Republike Srpske, Bijeljina, Njegoševa 28a, u predmetu nastavka isplate starosne penzije, odlučujući o zahtjevu tužiteljice za vanredno preispitivanje presude Okružnog suda u Banjaluci broj 11 0 U 035234 23 U od 26.3.2024. godine, na nejavnoj sjednici vijeća održanoj 18.11.2025. godine, donio je

PRESUDU

Zahtjev se odbija.

Tužiteljica se odbija sa zahtjevom za nadoknadu troškova upravnog spora.

Obrazloženje

Pobijanom presudom stavom 1 izreke odbijena je tužba protiv uvodno označenog osporenog akta, kojim je odbijena kao neosnovana žalba tužiteljice izjavljena protiv rješenja Fonda za penzijsko i invalidsko osiguranje Republike Srpske, Filijala Banjaluka broj 91-1.1-1810.15-14423/23 od 17.8.2023. godine, kojim je odbijen zahtjev tužiteljice za nastavak isplate starosne penzije za period od 1.7.2013. godine do 24.7.2022. godine. Stavom 2 izreke pobijane presude odbijen je zahtjev tužiteljice za nadoknadu troškova upravnog spora.

Odbijanje tužbe sud je obrazložio pozivanjem na odredbu člana 138 i člana 140 stav 1 Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj 134/11, 82/13, 103/15, 111/21, 15/22 i 132/22, u daljem tekstu: Zakon o PIO), da je rješenjem Filijale Banjaluka od 27.4.2016. godine, tužiteljici obustavljena isplata starosne penzije počev od 1.7.2013. godine, jer imenovana nije prijavila adresu na koju se može vršiti isplata penzije, da je tužiteljica 26.7.2023. godine podnijela zahtjev za nastavak isplate penzije sa zaostacima počev od jula 2013. godine, da je rješenjem Filijale Banjaluka broj 91-1.1-1810.15-14423/23 od 17.8.2023. godine, zahtjev odbijen kao neosnovan, da je protiv tog rješenja tužiteljica izjavila žalbu, koja je osporenim aktom odbijena kao neosnovana. Nadalje je sud naveo da je tuženi pravilno i zakonito odlučio kada je imajući u vidu zahtjev tužiteljice od 26.7.2023. godine, nastavio isplatu starosne penzije za 12 mjeseci unazad, počev od 25.7.2022 godine, slijedom čega je tužbu odbio kao neosnovanu, te je tužiteljica odbijena sa zahtjevom za nadoknadu troškova upravnog spora, na osnovu ovlaštenja iz člana 31 stav 1 i 2 Zakona o

upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj 109/05 i 63/11, u daljem tekstu: ZUS).

Blagovremenim zahtjevom za vanredno preispitivanje te presude (u daljem tekstu: zahtjev), tužiteljica pobija navedenu presudu zbog povrede odredaba Zakona o upravnim sporovima i Zakona o opštem upravnom postupku i zbog pogrešne primjene materijalnog prava. Navodi da je tužiteljica ostvarila pravo na starosnu penziju, da se radi o pravima koja su stečena i zagarantovana Ustavom Republike Srpske, da je tužiteljica tražila obustavu isplate stečene starosne penzije, tako da se radi o mirovanju prava, a ne o gubitku prava, da se radi o neosnovanom obogaćenju u korist tuženog, da penzija nije isplaćivana zbog tehničkih razloga i da su se stekli uslovi da se isplate sve penzije za period od 1.7.2013. godine do 24.7.2022. godine, da tužiteljica ima mogućnost da traži isplatu svih penzija unazad deset godina i da je u konkretnom slučaju trebalo primijeniti Zakon o obligacionim odnosima. Predlaže da se zahtjev usvoji, pobijana presuda preinači i osporeni akt poništi i tuženi obaveže da tužiteljici nadoknadi troškove upravnog spora.

Tuženi u odgovoru na zahtjev ističe da su navodi zahtjeva neosnovani, da ostaje u cijelosti kod razloga koji su dati u obrazloženju osporenog akta, da je činjenično stanje pravilno i potpuno utvrđeno, te pravilno primijenjeno materijalno pravo, sa prijedlogom da se zahtjev odbije kao neosnovan.

Razmotrivši zahtjev, odgovor na zahtjev, pobijanu presudu i ostale priloge u spisima predmeta, na osnovu člana 39 ZUS, ovaj sud je odlučio kao u izreci presude iz sljedećih razloga:

Odredbom člana 138 Zakona o PIO propisano je da se dospjela primanja iz člana 137 ovog zakona, koja nisu mogla biti isplaćena zbog okolnosti koje je prouzrokovao korisnik prava, mogu naknadno isplatiti najviše za 12 mjeseci unazad, računajući od dana podnošenja zahtjeva za isplatu, dok je članom 140 stav 1 istog zakona, propisano da je korisnik penzije obavezan da, u roku od 30 dana od nastanka, Fondu prijavi svaku činjenicu koja je od uticaja na korišćenje, odnosno obim prava.

Tužiteljica je pravo na isplatu starosne penzije ostvarila na osnovu rješenja Filijale Banjaluka broj 1021982565 od 16.6.2001. godine. Tuženi je rješenjem broj 1021982565 od 27.4.2016. godine tužiteljici obustavio isplatu penzije počev od 1.7.2013. godine iz razloga što tužiteljica nije prijavila adresu na koju se može vršiti isplata penzije. Tužiteljici penzija iz navedenih razloga nije isplaćivana više od deset godina i zahtjev za nastavak isplate penzije podnesen je 25.7.2023. godine. Tuženi je postupajući po zahtjevu tužiteljice donio prvostepeno rješenje kojim je odbio zahtjev tužiteljice za nastavljanje isplate penzije za period 1.7.2013. godine do 24.7.2022. godine, te da se nastavlja sa isplatom penzije počev od 25.7.2022. godine u mjesečnom iznosu od 459,99 KM. Budući da tužiteljica ne osporava da penzija nije isplaćivana zbog okolnosti koje je prouzrokovala sama tužiteljica, to je pravilno odbijen zahtjev tužiteljice za isplatu neisplaćene penzije za period od 1.7.2013. godine do 24.7.2022. godine. Takođe je osporenim aktom odbijena žalba tužiteljice i pobijanom presudom tužba, čime su kao pravilni i zakoniti održani na snazi akti upravnih organa, koji su doneseni pravilnom primjenom materijalnog prava, odredaba člana 138 u vezi sa članom 140 stav 1 Zakona o PIO.

Ne stoje navodi tužiteljice da je tuženi donošenjem osporenih akta onemogućio tužiteljicu u ostvarivanju stečenih prava, da se radi o sticanju bez osnova na strani tuženog i da je trebalo primijeniti Zakon o obligacionim odnosima. U ovom slučaju se primjenjuju odredbe Zakona o PIO kao *lex specialis*, koje je tuženi i primijenio, pa nije bilo mjesta primjeni Zakona

o obligacionim odnosima, kako to pogrešno smatra tužiteljica. U konkretnom slučaju se radi o upravnom sporu u kome sud odlučuje o zakonitosti upravnog akta kojim je odlučeno o pravima tužiteljice i u kom postupku tvrdi da je njeno pravo na isplatu penzija za navedeni period povrijeđeno donošenjem osporenog upravnog akta.

Iz iznijetih razloga, po ocjeni ovog suda, u pobijanoj presudi nisu ostvareni razlozi predviđeni odredbama člana 35 stav 2 ZUS, pa se zahtjev tužiteljice za njeno vanredno preispitivanje, na osnovu člana 40 stav 1 tog zakona, odbija.

Budući da je tužiteljica odbijena sa zahtjevom, to joj shodno odredbi člana 6 Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj 63/11), po načelu argumentum a contrario, ne pripadaju troškovi upravnog spora, zbog čega je njen zahtjev za nadoknadu troškova sastava zahtjeva odbijen kao neosnovan.

Zapisničar
Sonja Savić

Predsjednik vijeća
Strahinja Ćurković

Tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Biljana Aćić